

Η ΑΝΑΡΡΩΣΙΣ

ΤΟΥ

ΚΡΑΣΟΠΑΤΕΡΑ.

Οἶνος δὲ θνητοῖσι Θεῶν πάρα δῶρον ἄριστον,
Ἀγλαὸς, ὃ πάσαι μὲν ἐφαρμόζουσιν αἰοδαί,
Πάντες δ' ὀρχηθμοί, πάσαι δ' ἐραταὶ φιλόττες·
Πάσας δ' ἐκ χριδῆς ἀνδρῶν ἀλαπάξει ἀνίας.

(Πανύκσις Ἀλικαρνασσεύς.)

Ἄιγο ἔλειψε ὁ χάρος, μὲ τὸ κοφτερὸ δρεπάνι,
Ἄιγο ἔλειψε ἀδελφία! γὰ μὲ κόψη σὰ ρεπάνι.
Ἄν ὁ Βάχχος ἦθε λείψει, τώρα μ' ἔτρωε τὸ χῶμα.
Πλὴν ἡ θεία Πρόνοιά του, μιὰ νυκτιὰ κοντὰ ἔς τὸ στρῶμμα
Κρασί νόστιμο γεμάτα, μοῦ ἀράδιασε βαρέλεια.
— Εὐπνα, πίνε, μοῦ φωνάζει, κί ὅλ' ἀνθήσανε τ' ἀμπέλια.

Πίνε φίλε τὸ κρασί.

Εὐπνα, ἴδες, ποτάμι τρέχει τὸ κρασί μὲς τὸ Νησί.

Ἐξυπνῶ... Τὰ μάτια τρίβω... Ἀπ' τὴν κλίνη μου πηδάω
Συνταγαῖς, καὶ ὅλα τᾶλλα, γιαντρικά μου τὰ πετάω.
Καὶ ποτὴρ' εὐθὺς ἀρπάζω, τὰ γεμίζω, τὰ στραγγίζω.
Κ' ἡ ἀρρώστια φεύγει, πάει, δὲ γυρίζει πλὴν ἐλπίζω.
Κ' ἐνθουσιασμένος τώρα, ἀδελφάκια μου φωνάζω
Ζήτ' ὁ Βάχχος! Ζήτω! Ζήτω! χάρο πλέον δὲν τρομάζω.

Ἐχω λιγονταριῶν καρδιὰ,

Ὅταν πίνω τὸ κρασάκι, δὲ φοβοῦμ' οὔτε σκλαβιά.

Τὴ γὰ φοβηθῶ ἀδελφία, ποὺ σὰς βλέπω κρασάκι μὲν πίνω, ἀδελφία δὲ φοβέμαι.
Μὲ κανάταις καὶ ποτηρίαι, σὰ λεβέντες φορτωμένοι, ἀδελφία δὲ φοβέμαι.
Εἰς ΚΑΤΑΛΟΓΟΝ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΜΟΥΣΕΙΟΥ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

Τὶ νὰ φοβηθῶ, ποῦ ὅλοι, πτωχοὶ, πλούσιοι, νέοι, γέροι,
Τὸ βαστάτε τὸ ποτήρι, μ' ἄδολο κρασί 'ς τὸ χέρι;
— Ἄν κανεῖς σας τὸ νερώση, θεῖος κεραυνὸς νὰ πέση,
Σ' τὴν κορφή τοῦ κεφαλίου του, νὰ τὸν σχίσῃ μὲς τὴ μέση!

Ἄδολο καὶ καθαρὸ,

Πίνετε το, κ' ἔτσι πᾶμε, ὅλοι ἴσια τὸ χορὸ.

Τραγουδάτε παληκάρια! Νά. Ἡ ἀνοιξὶ μυρίζει.

Τὶ χαρά! Σ' τὰ χορταράκια τὸ ποτήρι νὰ γυρίζει!

Εἰς ὑγείαν μας ἀδελφια! — Φέρτε μου καὶ ματαπίνω

Ὅπου μ' εὖρη, κ' ὅθεν τόβρω, τὸ κρασάκι δὲν τ' ἀφίνω.

Πίνετε. — Γιάτ' ἂν νοήσω, ἕναν Κρασολειποτάκτη,

Κρασοκέραυνο τοῦ ρίχνω, καὶ τὸν κάνω μὲ μῆλ' στάκτη,

Τραγουδάτε. λὰ, λὰ, λὰ.

Τὸ μυαλό σας 'ς τὸ κρασάκι, κ' ἐγνοήσας γιὰ στρογγυλά.

Σ' τὸ κρασί καὶ 'ς τὸ ποτήρι, ὅποιος ἔχη τὴν ἐλπίδα,

Εἰς αὐτὸν ἐγὼ ἐλπίζω, πῶς πονεῖ γιὰ τὴν Πατρίδα.

Πανευφρόσυνο κρασί μου! Τὶ θαυματουργίαις κάνεις!

Τοὺς ἐχθροὺς, εἰς τάξιν φίλων, μ' ἕνα πιᾶ, εὐθὺς τοὺς βάνεις.

Σ' τοὺς τυφλοὺς, σὺ εἶσαι μάτια. Κουτσοὺς, κάνεις νὰ χορεύουν,

Ἐκατοχρονίταις κάνεις, ὑπανδρείαις νὰ γυρεύουν,

Τοὺς ἀδύνατους, θεριά,

Καὶ τοὺς σκλάβους νὰ φωνάζουν, χαῖρ' Ἑλλάς κ' ἐλευθεριά!

Οὗτ' ὁ Χάρος δὲν νικάει, δύναμί σου τὴ μεγάλη,

Ἄλλὰ φεύγει χεῖρὸν ποῦ πίνει, καὶ τὸν μέγαν Βάκχον ψάλλει.

Διὰ τοῦτ' ἀδελφια πλέον, μέτρα αὐστηρὰ ἐπῆρα,

Νά 'μαι πάντα φορτωμένος, τὴν κανάτα καὶ τὴ λύρα·

Καὶ νὰ πίνω καὶ νὰ ψάλλω, καὶ νὰ ψάλλω καὶ νὰ πίνω

Καὶ πιστὸς σὰ Ῥίζοσπάστης, εἰς τὸ ψάλλε, πιᾶ νὰ μείνω

Καὶ νὰ τραγουδῶ λὰ, λὰ,

Τὸ κρασί μου δὲν ἀλλάζω, γιὰ νὰ πάρω στρογγυλά.

Γιὰ κρασάκι: Δόξαις, πλούτη, δὲν μὲ μέλλει, ἄς χαθοῦνε!

Ἐπαγγέλματα δὲν θέλω, ὅταν τὸ κρασί κτυποῦνε.

Ὁ πιστὸς Κρασοπατέρας, ὅ,τι λήη, θὲ νὰ κάνη

Ἄδολο θὰν τὸ τραβάη, δίχως ψέμα, δίχως πλάνη.

Ὅποιος ὅμως τὸ δολώση, αὐτὸς εἶναι ἀποστάτης,
Εἶν' προδότης τῆς Πατρίδος, εἶναι ψευδορίζοσπάστης,

Εἶναι Τοῦρκος φανερός·

Καὶ τοὺς Τοῦρκους τοὺς μισάει Βάκχος μου ὁ τρομερός.

Νά. Ἐτελείωσ' ὁ Φλεβάρης, καὶ ὁ Μάρτιος ἀρχίζει·

Ἐτελείωσε ὁ μῆνας ὁ κουτσὸς ποῦ μᾶς φοβίζει.

Ἀνοιξὶς ἀδελφια! πιᾶτε! ὁ καθ' ἕνας ἄς τραβάη,

Ἀνοιξὶς ἀδελφια! πιᾶτε! κ' ὁ χειμῶνας πλέον πάει.

Ἄν κανένα βουνὸ χιόνι, 'ς τὴν κορφοῦλά του βασταῖνῃ,

Τῆς ἀνοιξέως ὁ ἥλιος, σὲ νερὸ τὸ κατασταίνει.

Καὶ τὰ τόσα μας κρασιὰ,

Μᾶς θερμαίνουνε, ἄ γένη, καὶ τὸ Μάρτι χιονισιά.

Φέρτ' ἐδῶ κρασί.—Καὶ ὁ Βάκχος θὲ νὰ σιάσῃ ταῖς δουλειαῖς μας

Καθὼς ἔσπασε κ' ἐτούταις ταῖς μεγάλαις ἐκλογαῖς μας.

Νομοθέταις! Σ' τὸ κρασί μου νὰ χρωστάτε ὅλοι χάρι·

Ἄν αὐτὸ ἤθελε λείψει, δὲν ἐκόβετε ποδᾶρι.

Μὰ τὸ Βάκχο, δὲν γελάω!—Τὸ κρασί ὅταν ψηφίζει,

Κάνει τὸ λαὸ νὰ λήη:—Θέλω ἄνθρωπο νὰ τσοῦζη,

Καὶ νὰ τσοῦζη καὶ τρανά,

Γιὰ νὰ γιатреут' ἡ Πατρίδα, ἀπ' τὰ τόσα τῆς δεινά.

Νομοθέταις! Μὴ σᾶς λείψῃ ἀπ' τὸ χέρι τὸ ποτήρι·

Καὶ προσέξετε, μὴ δόλος πέσῃ μέσα γιὰ χατῆρι.

Τ' ἀσπρογάλαζ' ἐνδυμά σας, θὲ νὰ φέξῃ 'ς τὸ σκοτάδι,

Ἄν προσέξετε μὴ χέρι ἐχθρικό, σᾶς ρίξῃ λάδι.

Νομοθέταις! Φυλαχθῆτε, μὴν πιαστῆτε 'ς τὴν παγίδα,

Π' ἀλυσόδενο ὡς τώρα, τὴ φιλτάτη μας Πατρίδα!

—Τὰν, λοιπὸν, ἡ ἐπὶ τάν.

Τὸ κρασί ἐμπρός.—Μὴ κάμῃ ὅ,τι θέλῃ ὁ Σατάν.

Ἀφεντάδες δύο—Ἐνας ὅπου πίνει, δὲ δουλεύει,

Ἐπειδὴ ὁ μέγας Βάκχος, τρομερὰ τονὲ παιδεύει·

Νομοθέταις! Μάθετέ το, πῶς τοῦ Σατανᾶ οἱ δούλοι·

Μ' ἕνα κτύπημα τοῦ Βάκχου, ἔπεσαν 'ς τὸν ἄδη οὔλοι.

Ὡ μαγευτικὸ κρασί μου! Ἄν σὲ ὕβρισαν οἱ ξένοι.

Εἰς αὐτοὺς ἀισχύνῃ, κ' ὕβρις—Εἰς ἐσέ. Ἡ δόξα μένει.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Ναί μαγευτικό κρασί.

Ἄν ξυνᾶς καὶ κάπου—κάπου, φταῖνε ἄλλοι, κί' ὄχι ἐσύ.

Ὅσοι Νομοθέταις πίνουν, ἄς θυμῶντ' αὐτὸ τὸ θαῦμα
Πόκαμε προχτὲς ὁ Βάχχος, τσ' ἐκλογῆς τὸ μέγα δράμα.

Ἄ! κρασί μου, πόση εἶναι δύναμί σου ἡ μεγάλη!

Ἦ σκιά σου, καὶ τὴν αἶρα, εἰς ἐστάρι μεταβάλλει . . .

Ὁ μέγας ποταμός σου, ἔτσι φθάσ' εἰς πεδιάδα,

Ἄνθη, χόρτ', ἀγκάθια, ὅλα, τὰ σκεπάζει 'ς τὴν ἀράδα.

Ἄ! κρασί θαυματουργό.

Ἐχω ἡλίδες νὰ μὲ κάμης καμμιὰ μέρα ὑπουργό.

Τι ιδέαις ὅταν πίνω, τὸ κρασί μου κατεβάζει!

Μὰ τὸ Βάχχο, Νομοθέταις, τ' ὄνομά σας δὲν μὲ σκιάζει.

Ἐεύρετε γιατί; — Διότι, ὁ καθείς σας τὸ τραβάει.

Ἄδεν ἐμάντεψα; — Ἰοῖός, ὄχι, νὰ εἰπῇ ἀποτολμαί;

Ὅποιον μάθω πῶς δὲν πίνει, καὶ δὲν ψάλλει τὴν Ἑλλάδα.

Μὰ τὸ Βάχχο τοῦ ξεσχίζω, καὶ καπέλο, καὶ βελάδα.

Τὸν κτυπῶ. Δὲ μοῦ πονεῖ.

Ὅποιον μάθω, πῶς Ἑλλάδα, καὶ κρασάκι δὲν ὕμνεϊ.

Μ' ἀγαπᾶτε Νομοθέταις; — Πίνετε καὶ τραγουδᾶτε.

Μὲ τὸ πιὲ μὲ τὸ τραγοῦδι, κάθε Σατανᾶ νικάτε.

Ἄδὲ θυμᾶστε τὸ κρασί μου, ὁποῦ χίλιαις δόξαις νᾶχη,

Πόσαις μύρραις φουστανέλαις, ἔσπειρε σὲ κάθε ῥάχη;

Ἄδὲ θυμᾶστε πῶς ὁ Κλέφτης, λιονταρόκαρδος ἐβγήκε;

Ἄδὲ θυμᾶστε μὲς τὰ μούτρα, τοῦ Πασᾶ Κιουταχῆ τ' εἶπε;

—Θέλω, εἶπε, ἡλευθεριά

Εἶναι ἀνομο ὁ Τοῦρκος, νὰ πατῇ μὲς τὸ Μωριά.

Ἄν μ' ἀκοῦστε Νομοθέταις, τὸ κρασί μου καὶ τὸ πιῆτε,

Ἦ Πατρίδα μ' ἓνα νεῦμα, τρέχει ὅπου κί' ἂν τῆς πῆτε.

Νὰ σᾶς πῶ ἓνα τραγοῦδι, ποῦ 'π ὁ Βάχχος μιὰν ἡμέρα;

—Μὲ τὴ Μάνα θε νὰ ζοῦνε, τ' ἀρραγὰ ἀπὸ πατέρα.

Θέλετε νὰ σᾶς πῶ κί' ἄλλο; — Σὰ μιλεῖς καὶ δὲ σ' ἀκοῦνε,

Πάντεχε, πῶς ἂ δὲ φύγη, ἀπ' τὴ μύτη σὲ τραβοῦνε.

Νομοθέταις! Τὸ κρασί

Ἄν τιμήσετε, θὰ ἦσθε σὰ θεοὶ μὲς τὸ Νησί.

Τὸ τιμᾶτε, ἔτσ' ἐλπίζω! Εἴσθε ὑποχρεωμένοι.

Εἴσθε Ἕλληνες! Καὶ πάντα πρέπει νᾶσθε κρασωμένοι.

Πίνετε, γὰ νὰ βαστάτε, τοῦ λαοῦ μας τὴν ἐλπίδα,

Ποῦ φωνάζη, πῶς θὰ σώσῃ τὸ κρασί μας τὴν Πατρίδα.

Τι Κρασί! — Ἄ δὲ χαλάσῃ. Τι κρασί! — Ὅποιος τὸ πίνει,

Γὰ μὰ στάλα: Θέσες, δόξαις καὶ φιλίαις παραδίνει.

Χαριτόβρυτο κρασί!

Ἄν ἐσύ ἦθε' μοῦ λείψης, ἡμουν τώρα 'ς τὸ Νησί;

Νομοθέταις! Ποίαν δόξαν ὁ λαὸς σᾶς ἐτοιμάζει

Ὅταν μάθῃ, πῶς τὸν Βάχχον ὁ καθείς σας ἐκθειάζει!

Τι χαρὰ, 'ς τὸ Νομοθέτη, νᾶναι τοῦ λαοῦ Πατέρας!

Σ' τὸ λαὸ, τι ἡδὸν' εἶναι, νὰ ἴδῃ φῶς λαμπρῆς ἡμέρας!

Τι φαρμάκι καταπίνει, ὁ τουρκόφιλος ἐχθρὸς μας,

Ἑλληνόκαρδον νὰ βλέπῃ κάθε ἀντιπρόσωπόν μας!

Τι χαρά! Τι ἡδονή!

Ὅταν κάμ' ὁ ῥιζοσπάστης, ὅσα λήη καὶ φρονῇ.

Νομοθέταις! ποία δόξα εἶναι 'ς τὸν Κρασοπατέρα,

Ὅταν στρέφετε μὲ δάφναις 'ς τὴν Πατρίδα μιὰν ἡμέρα!

Θὰ τὸν ἴδῃτε. μιὰ κανάτα νὰ βαστάῃ 'ς τὸ κεφάλι,

Καὶ τὴ λύρα του 'ς τὸ χέρι, τοὺς θριάμβους σας νὰ ψάλλῃ

Τι χαρά! Τὴ σκουριασμένη λύρα μου, νὰ τὴν ξεστρίσω!

Τι βρονταῖς θὰ ῥοβολοῦνε, ἀπὸ τὸ χοντρό της ἴσο,

Ἀστραφιαῖς καὶ κεραυνοί,

Καὶ νὰ πέσουν εἰς ἐκεῖνον, ποῦ τὸν Βάχχον δὲν ὕμνεϊ!

Ἐγὼ παῦω Νομοθέταις! — Μόν' ἂν ἴσως μ' ἀγαπᾶτε

Πίνετε καθὼς σᾶς εἶπα, πίνετε καὶ τραγουδᾶτε.

Κί' ἂν δὲν θέλῃ ἡ φωνή σας, τὸ αὐτὶ τοῦ Ἀρμολογῆ μας

Τοῦτ' ἄς ᾄδῃ γὰρ τιμὴ σας, τοῦτ' ἄς ᾄδῃ γὰρ τιμὴ μας!

Σᾶς ὀρκίζω σ' τὴν Πατρίδα, 'ς τὴν ὀρθόδοξη θρησκεία,

Νὰ θυμᾶστε ποῖά θὰ ᾄδῃ, ἡ καλὴ Κρασονομία,

Καὶ μ' ἑλληνικὴ φωνή,

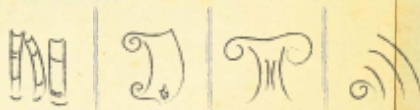
Νὰ στηρίξῃτ' ὅ,τι θέλῃ, ἡ Πατρίς κί' ὅ,τι φρονῇ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Εὐγνωμονοῦντες ὑπερβαλλόντως εἰς τοὺς Κυρίου Ὅμογενεῖς
συνδρόμητάς μας, οἵτινες μᾶς ἐμψύχωσαν πραγματικῶς νὰ ἐ-
ξακολουθήσωμεν τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ἐπεχειρίσθημεν, εἵ-
μεθα εὐέλπιδες ὅτι δὲν θέλουν παραβλέψει καὶ τὴν ὅσον οὐπω
ἐκδοθησομένην εἰκόνα τοῦ γέροντος τοῦ Μεσαιῶνος, καὶ τοῦ
νέου τῶν 1850, βοηθοῦντές μας εἰς τὴν ἐκδοσὶν της.

Ὁ ἀφοσιωμένος φίλος σας
Ι. Α. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΣ.

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΕΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΟΛΟΓΕΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

4122-42.0019